

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουλιαστός* < *τσου-λιάζω* ἀμαρτ.

Ἐπὶ τῶν σπόρων τοῦ ἀραβοσίτου, ὁ μὴ ἀποσπασθεὶς τοῦ στάχυος, τοῦ στελέχους: Ἐχον τ' ἀραποσίτ' ἀτσούλιαστος.

***ἀτσούλιαστος** ἐπίθ. (Π) ἀτιδιλίαστος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. **τσουλιαστός* < *τσουλιάζω*, παρ' ὃ καὶ *τιδιλιάζω*.

Ὁ μὴ σκεπασμένος μὲ ἐφάπλωμα ἢ ἄλλο εἶδος καλύμματος τῆς κλίνης.

ἀτσούλιστος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀτσόλ'στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. **τσουλιστός* < *τσου-λίζω* ἀμαρτ.

1) Ἐπὶ καρποῦ, ὁ μὴ ριφθεὶς ἀπὸ τοῦ δένδρου, ὥστε νὰ κυλισθῇ κατὰ γῆς: Ἀτσόλιστα μῆλα. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐπιτιμηθεὶς, ὁ μὴ ἐπιπληχθεὶς.

ἀτσουμάδα ἡ, Νίσυρ. Τῆλ. ἀτσουμάα Κάρπ. *τσου-μάδα* Σύμ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἀγελάς νέα, μέχρι δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, δάμαλις Κάρπ. Σύμ. Τῆλ. 2) Καθόλου, ἀγελάς Κάρπ. Νίσυρ.: Ἐπφδ. Σὰ ἡ ἀτσουμάα τὸ ἀμάλι της γλείφω κι ἀναγλείφω τὸ πα-νάκι μου τὸ τριφθαρμισμένο, τὸ ξεφθαρμισμένο, τρεῖς μοῦ τὸ φθάρμισε, τρεῖς μοῦ τὸ ξεφθάρμισε Κάρπ. 3) Μεταφ. ὀνειδιστικὸς χαρακτηρισμὸς κόρης ὠρίμου Τῆλ.: Ἐν ἐν-τρέπεσαι, κακομοῖρα, κοιτὰ ἀτσουμάδα νὰ μὴν ἔχῃς στόχασι 'πάνω σου! Τῆλ.

ἀτσουμαδάκι τό, Νίσυρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀτσουμάδα.

Τὸ θῆλυ νεογνὸν τῆς ἀγελάδος.

ἀτσουμαλξά ἡ, Κρήτ. (Βιάνν. Μεραμβ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *τιθύμαλος*.

Τὸ φυτὸν εὐφόρβιον τὸ δενδροειδὲς (*euphorbia den-troides*) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (*scrophularia-ceae*), ὁ δενδροειδὴς τιθύμαλος τοῦ Διοσκορ. 4, 162 «ὁποῦ δριμύτος καὶ λευκοῦ μεστός»: Ἀσμ.

Θωρεῖς τα, κουζουλό πουλλί, τὰ πράματα ποῦ κάνεις ν' ἀφίνης τὸ βασιλικὸ κι ἀτσουμαλξὲς νὰ πιάνης;

Κρήτ. Συνών. ἀτσουτσούμαλ-λος, γαλατσίδα, γαλόχορτο. [*]

ἀτσουμαλόγαλο τό, Κρήτ. (Μεραμβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτσουμαλξά καὶ γάλα.

Ὁ γαλακτώδης ὁπὸς τῆς ἀτσουμαλξᾶς, ὁ ἰδ.

ἀτσούμαρος ὁ, Κρήτ. (Σητ.) *τσούμαρος* Κρήτ. (Λα-τσίδ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Νέος εὐρωστός μεταξὺ παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλι-κίας, ὁ ἡβάσκων Κρήτ. (Λατσίδ.) 2) Ἀνθρωπος ἀμόρ-φωτος, ἀγροῖκος Κρήτ. (Σητ.): Μ' αὐτὸ τὸν ἀτσούμαρο πῆες νὰ τὰ βάλης; δὲ δὸνε κατέχεις εἶδα πρᾶμάτεια 'ναι. Ἀτσούμα-ρος εἶναι, μόνο μὴ δοῦ μιλῆς, γιατί θὰ σὲ βάλῃ δροστάς.

ἀτσούμιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀτσούμιχτος Πόντ. (Κερασ.) ἀτσούμιγος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. **τσουμιστός* < *τσου-μίζω*.

Ὁ μὴ πιεσθεὶς ὥστε νὰ ἐκχυθῇ ὁ ζωμός του εἴτε ἄλ-λο ὑγρὸν περιεχόμενον ἐν αὐτῷ: Λώματα ἀτσούμιχα. Συνών. *ἀμούκριωτος, ἀστυφτος.

ἀτσουντσούρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. **τσουντσουρευ-τός* < *τσουντσουρεύω*.

1) Ἐπὶ ρυακίων, κρηνῶν κττ. ὁ μὴ κεκαθαρμένος τὴν κοίτην, τὸ ρεῖθρον, ὥστε νὰ ρέῃ τὸ ὕδωρ ἀκωλύτως. Συνών. ἀγλάφαστος. 2) Ἐπὶ δοθεινῶν ἢ ἀποστη-μάτων, ἄσχατος, ἄρρηκτος.

ἀτσούπι τό, Ἰθάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λα-κων.) ἀτσούπ' Λευκ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ ἀετόμορφον μέρος τῆς στέγης τῆς οἰκίας Κε-φαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) 2) Ὁ ἄνευ παραθύρων πλάγιος τοῖχος τῆς οἰκίας Ἰθάκ.: Τὸ σπῖτι ἔχει γιερὰ ἀτσούπια. 3) Ἡ γωνία τῆς οἰκίας Λευκ. Πελοπν. (Λακων.): Κρύφτηκε 'ς τὸ ἀτσούπι Λακων. Εἶναι πίσω 'ς τὸ ἀτσούπι κρυμμένος αὐτόθι. Συνών. ἀγκωνά-ρι 1, ἀγκωνή 1. 4) Καμπὴ ὁδοῦ Λευκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μάν.)

ἀτσούπωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. **τσουπωτός* < *τσου-πώνω*.

Ὁ μὴ σκεπασμένος μὲ κάλυμμα, μὲ πῶμα, ἀκάλυπτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκέπαστος A 1.

ἀτσούρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουρωτός* < *τσου-ρώνω*.

1) Ἐπὶ πηγῆς φρέατος κττ., ἀνεξάντλητος, ἀστείρευτος ἐνθ' ἀν.: Τὸ νερὸν ἀτσούρωτον ἐν'. 2) Μεταφ. ἀσίγητος, ἄπαυστος Πόντ. Κερασ. (Χαλδ.): Ἀτσούρωτον στόμαν.

ἀτιδουίδου ἐπιφών. Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

Δι' αὐτοῦ προτρέπεται ὁ κύων ὅπως προσέλθῃ. Συνών. ἀτιδιίδου.

ἀτσουτσούμαλ-λος ὁ, Τῆλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *τιθύμαλος*.

Ἀτσουμαλξά, ὁ ἰδ.

ἀτσούφιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. **τσουφιστός* < *τσου-φίζω*.

Ὁ μὴ δι' οὐρου βραχεῖς, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν νηπίων.

ἄτσουχτα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτσουχτος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ τις πῖει ποτὸν οἶνοπνευματώδες: Τά 'χει ἄτσουχτα.

ἄτσουχτος ἐπίθ. πολλαχ. ἄτσουχτους Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. **τσουχτός* < *τσούζω*.

A) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ὑπερμέτρως ἀλατισθεὶς, ἐπὶ ἐδεσμάτων πολλαχ.: Γνωμ. Τὸ πασιὸ τσοῦξε το, τὸ τυρὶ ἄσ' το ἄτσουχτο Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ πῖων ποτὸν οἶνο-πνευματώδες, ἀμέθυστος πολλαχ.: Ποτὲ δὲ φεύγουν ἄτσου-χτοι ἀπὸ τὴν ταβέρνα Λεξ. Δημητρ.

B) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἀναγκασθεὶς νὰ ὑποστῇ οἰκο-νομικὴν ἀφαίμαξιν Λεξ. Δημητρ.: Κάνενας δὲν ξεφεύγει ἄ-τσουχτος ἀπὸ τέτοια μέρη. 2) Ὁ μὴ νυχθεὶς, ὁ μὴ πει-ραχθεὶς διὰ λόγου ἢ πράξεώς τινος Λεξ. Δημητρ.: Ἐννοια σου καὶ δὲν τὸν ἄφησα ἄτσουχτο.

ἀτταγηνάρα ἡ, ἀμαρτ. ἀφτοδηνάρα Κύπρ. ἀφιο-τζηνάρα Κύπρ. ἀριτοδονάρα Κύπρ.

